

BARBARA O'NEAL

*See imeline
paik*

ROMAAN

Originaali tiitel:
Barbara O'Neal
This Place of Wonder
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on autori kujutluse vili või neid kasutatakse ilukirjanduslikul eesmärgil. Igasugune sarnasus tegelike elus või surnud isikute ja tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Maie Lüüs
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Text copyright © 2022 by Barbara Samuel

All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

E04442824

ISBN 978-9916-31-345-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Pühendatud hilistele ärkajatele kuhja armastuse ja tänuga.

Proloog

Maya

Minu esimene mõte oli kõik maani maha põletada, aga ükski California elanik ei pistaks kunagi – isegi joogiuiimas, hoolimata raevukast ja meeleheitlikust kättemaksuvajadusest – millelegi tuld otsa.

Selle asemel otsisin üles kirve ja läksin viinamarjaistandusse. Öö oli selge, taevas sirasid tähed. Horisondil paistis mägede sakiline kontuur ja ma pidin hetkeks seisatama, et vaatepilti imetleda. See oli hingematvalt ilus. Milline kaunis maastik! Milline kaunis õhtu! Kuidas on võimalik, et säärane ilu endiselt eksisteerib? Kõik lõpeb kord.

Mu peas hakkas keerlema üks vana poplaulu viisijupp.

Minu ees laiusid korralikud viinapuude read, mis näisid väga elusad isegi ilma lehtedega. Tõstsin huulile pudeli, mida kaasas kandsin, ning jõin nende terava ja kuiva, peaaegu täiusliku maitsega viljast saadud jooki. Kujutlesin, kuidas viinapuud endasse kuuvalgust lasevad, külma õist õhku sisse hingavad ja uueks hooajaks valmistuvad, juured ammutamas toitu maapinnast, mida olin nii hoolega harinud.

Tõstsin kirve üles.

Aga ma ei suutnud seda alla tuua, ei suutnud tappa elavaid puid. See oleks võrduanud mõrvaga.

Ma hoopis korjasin üles peaaegu tühja pudeli ja läksin kirvega veinikeldrisse. Keskvahekäigu mõlemat poolt ääristasid vaadiread. Kõige

täiuslikum aastakäik, mille me olime loonud pärast seitset aastat töörügamist, et jõuda tulemuseni, mida alati uskusin saavutavat.

Tõstsin kirve, võtsin hoogu ja sihtisin ning löin otse esimese vaadi keskele. Seal purskas välja vein, mis hakkas voolama nagu veri, kiiremini, kui oleksin osanud ette kujutada. Hetkeks tõmbus mu süda valust kokku, otsekui mind üles äratades.

Aga ma kõndisin vaadireast mööda, kirves õhus vuhisemas. See oli raske, füüsiline, mürarikas töö. Hakkasin higistama ja peatusin, püüdes veini pihkudesse. Ainult mina saan seda veel maitsta. Mitte keegi teine, mitte kunagi enam. Nutsin, vehkisin kirvega, jõin ja raiusin katki kõik vaadid selles ruumis.

Higist kleepudes, külmast värisedes ja kõikuval sammul ronisin trepist üles ning tõmbasin telefoni taskust välja. „Meadow,“ ütlesin, kui mu kõnele vastati. „Sa vist pead mulle järele tulema.“

Pressiteade – Santa Barbara

Täna varahommikul leiti kuulus peakokk Augustus Beauvais, 67, oma Santa Barbara restorani Peaches and Pork* köögist surnuna, ilmselt on tegemist loomuliku surmaga.

Beauvais oli tuntud oma panuse poolest Ameerika toidumaastikku. Moodsa liikumise „Talust toidulauale“ loomisel ühines ta selliste suurte tegijatega nagu Alice Waters ja Dennis Foy. Temal ja tema endise abikaasa Meadow Beauvais' ikoonilisel teosel toidu ajaloost „Virsikutest sealiharogadeni: Jätkusuutlikud ja peotoidud“ on olnud pikka aega silmapaistev koht California toidumaailmas, kus töötatakse välja uusi teenindus- ja jätkusuutliku põllumajanduse mudeleid. Härra Beauvais osales kahel hooajal külaliskohtunikuna saates „Peakokk“.

Temast jäävad maha kaks tütart – sommeljee ja veinitootja Maya Beauvais, kes lõi Shanti veinide brändi, ning Rory Beauvais – ja kaks lapselast.

* Peaches and Pork – Virsikud ja Sealiha (ingl). *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

Esimene peatükk

Meadow

Kui telefon heliseb, magan sügavalt. Ma ärkan ja see sunnib mind kõrgendatud valveloleku seisundisse. Telefonid ei helise keset ööd ilma põhjusega. Nad ei helisegi tihti, sest tehnoloogia võimaldab meil blokeerida kõik, kellega me ei soovi suhelda.

Augustus.

Mu kurgus hakkab pitsitama ja koban telefoni järele. Kissitades silmi ekraani ereda valguse peale, märkan tundmatut numbrit. Viskan telefoni voodile ja poen sügavamale koheva teki alla. Tunnen oma jalgadel pehmet ja liikumatut kassikeha ning püüan võimalikult vähe liigutada, et looma mitte häirida. Voodi kõrval norskavad mu kaks koera. Suure koonuga Elvis teeb rongirataste häält. See toob mu näole naeratus. Parem norskavad koerad kui norskavad mehed, nagu ma alati ütlen.

Telefon heliseb uuesti ja siis ma hakkam muretsema, et äkki Maya püüab mind kätte saada. Kord ma juba eirasin tema kõnet, ärritunud naise dramaatilisusest, kuid sellest ei tulnud midagi head. Võõrutusravil talle eriti palju kõnesid ei lubata, seega ma igaks juhuks vastan.

„Tere, Maya, oled see sina?“

„Siin Norah.“

Lükkam juuksed silmadelt. Norah on mu eksabikaasa viimane elukaaslane ja ta pole mulle kunagi varem helistanud.

Mööda mu selgroogu jookseb tugev värin. „Mis lahti? Kas Augustusega on kõik korras?“

„Ei!“ hüüab ta. „Ei! Ta on surnud.“

Mu südames hakkab pitsitama. „Mida? Ei ole võimalik. Ma just eile õhtul nägin teda.“ Aga ma tõusen istukile, mu jalad puudutavad põrandat. „Mis juhtus?“

Ta nuuksub, rääkides seosetult, mis teeb mind kärsituks, kuni mulle meenub, et ta on vaevalt kolmkümmend.

„Norah, hinga sügavalt sisse. Mis juhtus?“

Kuulen, kuidas ta sisse ja välja hingab. „Ma ei tea. Meedikute arust vist südameatakk või midagi taolist.“

Augustus. Hetkeks on mu pea täiesti tühi, näen vaid pilti mehe suurtest osavatest kätest. Sensuaalsetest. Tugevatest kätest. „Kas sa oled kodus?“

„Jah.“

„Ma tulen kohe sinna.“

„Aitäh,“ kostab kergendatud hingamist.

Lõpetan kõne ega suuda end tükk aega liigutada. Sügavalt mu sise-musest tõuseb karje nagu koiottide kaeblik ulg. Maailm ilma temata ei ole enam endine. Peidan näo kättesse. Ei mingeid pisaraid, ainult kolmekümne aasta jooksul oma kohale asetunud piltide kaleidoskoop puruneb kildudeks.

Augustus.

Minu telefon teeb taas häält ja seekordne kõne tuleb restoranist Peaches and Pork, mis pani aluse nii meie jõukusele kui ka suhtelisele kuulsusele. Hetkeks süttib minus irratsionaalne lootus. Äkki Norah eksis ja mees ei ole üldse surnud.

„Tere!“

„Tere, Meadow, Kara siin.“ Kara on restorani juhataja. Naine räägib vaikse, monotoonse häälega. Ma asetan käe keset rinda, justkui saaksin ma ise kohe infarkti.

„Nii et see on tõi,“ ütlen ma enne, kui ta sõna suust saab. „Ta on surnud.“

„Jah. Ma tahtsin veenduda, et sa tead, ja küsida, kuidas ma peaksin toimunud tõlgendama.“

„Mis mõttes?“

„Augustuse juures viibis keegi.“

„Naine.“ Ma ei tea, miks ma olen üllatunud pärast kõiki neid tema aastatepikkusi truudusemurdmisi. See teeb ootamatult haiget.

„Noh, neiu ei ole vist vanem kui kakskümmend kaks.“

Vean miljoni peale kihla, et tean, kes see oli. Nägin teda ühel päeval, kui viisin ühel õhtul tooteid kohale – üks pikka kasvu kõhn iludus, täiesti lameda kõhuga ja Veenuse rindadega ning muidugi peaaegu maani juustega. Tema maitse. Nii etteaimatav. „Teie uus baaridaam?“

„Jah.“

Asetan telefoni kummutile ja lülitan valjuhääldi sisse, et saaksin end samal ajal riidesse panna. „Kurat küll. Ilmselt peab too naine politseiga rääkima, aga luba talle preemiaks 5000 dollarit, kui ta kirjutab alla teabe mitteavalikustamise lepingule, et hoida teda ajakirjandusest eemal.“

„Saab tehtud. Aga mis restoraniga teha?“

„Sulgeme selle, kuni asjad vähe selginevad. Me võime arutada uuesti avamist, kui oleme muu logistika paika saanud.“

„Selge.“ Kara on väga pädev viiekümnendates naine, nurgelise ja tugeva kehaehitusega, kes on juhtinud meie restorani aastakümneid. „Aga matused? Nende korraldamise üksikasjad?“

Mind haarab ärevus, mis lööb mu põlved nõrgaks. Õhupuuduses istun ma toolile ja heidan pilgu põldudele, haruldaste kõrvitsate ja pärandtomatite peenraridadele, mis säravad peatse täiskuu valguses. „Ei mingeid matused ega mälestusüritusi. Augustus tahtis tuhostamist ja tuha puistamist Vaiksesse ookeani.“

„Mmm.“ Ta tõmbab hinge. „Me sooviksime ehk paari nädala pärast midagi töötajatele organiseerida.“

Ma noogutan, suutmata ikka veel püsti seista. Kerge värin läbib mind pealaest jalatallani: otsmikust õlgadeni, liikudes mööda selga ja rinda, käsi ja jalgu allapoole, nagu oleks mul külm. „Me jõuame sellest veel rääkida.“

„Kui nad surnukeha vabastavad, et selle saaks tuhastamisele saata.“
Kortsutan kulmu. „Surnukeha vabastavad?“

„Jah. Surma põhjus on ebaselge, nii et koroner peab lahkamise läbi viima.“

„Norah rääkis midagi südameatakest.“

„See ei ole veel kindel. Neiu sõnul haaras meest nõrkus ja ta mines-
tas.“

Kujutluspilt sellest lööb mu selga terava valuhoo. „Ma just nägin teda eile õhtul,“ sõnan ja kuulen, kuidas mu hääл sosinaks alaneb. „Augustus paistis hea tervise juures olevat. Ta ei olnud ju haige, ega ju?“

„Sa tead Augustust. Ta oleks töötanud ka amputeeritud käega ja vandunud, et tal pole viga midagi.“

Hingan aeglaselt sisse, kogu mu keha valutab.

„Kas kõik on hästi, Meadow?“

„Ei. Aga küll saab. Kuidas sinuga on?“

„Tegelikult halvasti.“

Me istume, seadmega ühendatud, ja vahime aatomisuurust auku, mis rebiti meie mõlema ellu. Tulevikule mõeldes tundub veidi võimalik, et maakera ilma Augustuseta pöörlemise lõpetab. Lõpuks ma lausun: „Pea lõpetama. Norah on hüsteerias.“

„Olgu peale. Suhtleme hommikul edasi.“

Hoian pimedas telefoni pihus, mõeldes, kuidas tütardele Roryle ja Mayale uudist teatada. Eriti Mayale, kel on veel kaks nädalat võõrutusravi lõpuni. Kas see lööb ta täielikult rööpast välja? Lõpuks ma kogun end ja suundun Belle l'Été majja, kus elasin ja eksabikaasaga paarikümne aasta jooksul oma impeeriumi ehitasime. Majja, mida armastasin ja kust ma ei tahtnud mingi hinna eest lahkuda. Majja, kus elab naine, kes nüüd peab sealt lahkuma.

Mulle ei paku mingit rõõmu teadmine, et ka teda peteti.

Teine peatükk

Norah

Ma ootan keset ööd Meadow'd peaaegu jõhkralt särava kuu all, istudes minu ja Augustuse magamistoa rõdul, suitsetades ehtsaid sigarette, mis ei ole veipimisega sama, ükskõik mida keegi väidab. Suitsetan neid üksteise järel, kuni suus tekib tina maitse ja maailmas ei leidu piisavalt vett, et sellest vabaneda.

Augustus on surnud. Ma ei suuda selle mõttega harjuda.

Kurat küll. Mu sisemust lõhestab värske lein ja šokk. Ma leidsin korraks midagi, mida võisin nimetada enda omaks – mehe, kes mind esimesest kohtumishetkest peale jumaldas, mehe, kes ühe viivuga mu näguripäevad lõpetas ja tõi mind elama elegantset elu Hispaania stiilis häärberisse, kust avaneb vaade ookeanile, maailma, kus ma ei pidanud muretsema oma järgmise kõhutäie pärast. Meie lugu sarnanes ühele valges pehmeaanelises köites romaanile, mida mu kasuema sadade kaupa neelas. Ma ei uskunud, et ka päriselus võib midagi taolist juhtuda.

Süütan veel ühe sigareti. Hingan sisse, puhun kõvasti välja, jälgides, kuidas sinine suits kuu taustal pilvena hõljub.

Tegelikult ei tulnud ma Californiasse Augustuse pärast. Tulin hoopis Meadow'd otsima.